

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. Sentència del Ple del Tribunal Constitucional, de 12 de febrer de 2026, per la qual es desestima, per unanimitat, la **qüestió d'inconstitucionalitat** plantejada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, Ceuta i Melilla en relació amb el "valor de referència" i amb els articles 10, apartats 2, 3 i 4, i 46.1 del text refós de la **Llei reguladora de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats**, així com amb la disposició final tercera del text refós de la Llei del cadastre, en la redacció donada per la Llei 11/2021, de 9 de juliol, de mesures de prevenció i lluita contra el frau fiscal.

El Ple del Tribunal Constitucional, mitjançant aquesta sentència, desestima íntegrament i per unanimitat la qüestió d'inconstitucionalitat plantejada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, Ceuta i Melilla contra l'article 10, apartats 2, 3 i 5, i l'article 46.1 del text refós de la Llei de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1993, de 24 de setembre, i la disposició final tercera del text refós de la Llei del cadastre, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2004, de 5 de març, en la redacció donada, respectivament, pels articles 6.2 i 14.8 de la Llei 11/2021, de 9 de juliol, de mesures de prevenció i lluita contra el frau fiscal, per la qual es va procedir a la transposició de la Directiva (UE) 2016/1164 del Consell, de 12 de juliol de 2016, per la qual s'estableixen normes contra les pràctiques d'elusió fiscal que incideixen directament en el funcionament del mercat interior, així com a la modificació de diverses normes tributàries i en matèria de regulació del joc.

La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, Ceuta i Melilla, que va plantejar la qüestió d'inconstitucionalitat, entenia que la normativa reguladora de l'anomenat "valor de referència" podia vulnerar el principi de capacitat econòmica de l'article 31.1 de la Constitució espanyola, en fixar, en els impostos sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats (i sobre successions i donacions), la base imposable dels béns immobles de manera objectiva i general mitjançant la utilització del "valor de referència", fet que podia generar el risc de sotmetre a tributació situacions no expressives de la capacitat econòmica del contribuent.

És a dir, el dubte que es va plantejar la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, Ceuta i Melilla, que va donar lloc a la qüestió d'inconstitucionalitat, consistia precisament en la possible absència de justificació objectiva i raonable, en haver renunciat el legislador a la singularització de la valoració dels immobles i haver optat per fórmules universals i abstractes que no tenien en compte les circumstàncies individuals de cada immoble.

Així, la Sala Contenciosa Administrativa del tribunal esmentat considerava que aquesta fórmula de valoració dels immobles no responia al principi de capacitat econòmica, per no ser concorde amb el valor consignat en les corresponents transmissions.

La sentència afirma:

- D'una banda, que l'estimació del valor dels béns immobles mitjançant el seu valor de referència, fixat per la Direcció General del Cadastre com a mètode indicatiu de valoració, no només sotmet a gravamen una font de capacitat econòmica, sinó que ho fa a través d'una adequada mesura de la riquesa gravada, atès que existeix una clara relació entre el fet imposable i la base imposable de l'impost esmentat.

En relació amb aquest punt, el Tribunal Constitucional entén que l'adopció del mètode de valoració proposat per la Llei 11/2021 no és arbitrària, ja que respon a una justificació objectiva i raonable, com ara la simplificació administrativa, la reducció de la litigiositat, la seguretat jurídica i la prevenció del frau fiscal, i, a més, guarda una estreta relació amb la realitat econòmica que es pretén quantificar. Igualment, en els casos en què es pugui apreciar una desviació del valor, la mateixa llei preveu la possibilitat de rectificar-lo i procedir a la seva correcció.

- D'altra banda, el Tribunal Constitucional entén que ens trobem davant d'un sistema de quantificació objectiva de capacitats econòmiques potencials que compta amb una justificació raonable i suficient des del punt de vista constitucional, ja que respecta els límits assenyalats en la doctrina constitucional, en tant que grava valors mitjans o potencials pròxims al valor de mercat, susceptibles de valoració individual, i, a més, en tractar-se d'un sistema obert a la seva contradicció, permet acreditar, sense cap limitació probatòria, un valor diferent, que pot ser objecte de correcció per a una determinació més exacta de la base imposable.

En aquest sentit, la sentència conclou que no es tracta d'una estimació genèrica que desconegui la necessitat de singularització en funció de les característiques dels béns immobles objecte de valoració, ni tampoc d'un sistema tancat de valoració inaccessible per als obligats tributaris, sinó d'un sistema amb possibilitat de rectificació i de fixació d'una valoració diferent.

Per tot això, i per unanimitat, la sentència desestima en la seva decisió la qüestió d'inconstitucionalitat plantejada.

2. Sentència del Ple del Tribunal Constitucional, de 13 de febrer de 2026, per la qual s'estima, per unanimitat, el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel president del Govern contra l'apartat u de la disposició final segona de la **Llei foral de Navarra 35/2022**, de 28 de desembre, per **vulnerar les competències exclusives de l'Estat en matèria de contractació pública**.

El Ple del Tribunal Constitucional, en aquesta sentència, estima, per unanimitat, el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel president del Govern contra l'apartat u de la disposició final segona de la Llei foral de Navarra 35/2022, de 28 de desembre (de pressupostos generals de Navarra per a 2023), per la qual es va reformar l'article 36.1 de la Llei foral 2/2018, de 13 d'abril, de contractes públics de Navarra, en considerar que la regulació d'aquest precepte, que estableix les entitats que poden beneficiar-se de la contractació pública, vulnera les competències exclusives de l'Estat en matèria de legislació bàsica sobre contractes i concessions establertes a l'article 149.1.18 de la Constitució espanyola.

El precepte recorregut en inconstitucionalitat, apartat u de la disposició final segona de la Llei foral de Navarra 35/2022, de 28 de desembre, assenyalava expressament que:

“Disposició final segona. Modificació de la Llei foral 2/2018, de 13 d'abril, de contractes públics.

U. Es modifica l'article 36.1, que queda redactat en els termes següents:

«Els poders públics han de reservar la participació en els corresponents procediments d'adjudicació de contractes de serveis, obres, subministraments i concessions de serveis a centres especials de treball sense ànim de lucre i a centres especials de treball d'iniciativa social, empreses d'inserció o entitats sense ànim de lucre promotores al 100% d'empreses d'inserció que hagin estat qualificades amb anterioritat com a centres d'inserció sociolaboral».

La sentència afirma:

- D'una banda, que les reserves de contractació són una figura legal que determina que només poden participar en la contractació pública determinats operadors econòmics i constitueixen, per tant, un supòsit excepcional de no aplicació del principi d'igualtat dels licitadors i del principi de lliure concurrència.
- D'altra banda, que la regulació d'aquestes reserves efectuada per la Llei de contractes del sector públic no només té caràcter bàsic, sinó que constitueix, a més, la plasmació d'un principi essencial en la legislació de contractes públics vinculant per a la Comunitat Foral de Navarra d'acord amb el que disposa l'article 49.1 del seu estatut d'autonomia (LORAFNA).

En conseqüència, aquesta sentència estima íntegrament i per unanimitat el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel president del Govern contra el precepte esmentat i en declara la inconstitucionalitat, atès que esten la reserva d'adjudicació de contractes públics a entitats no previstes en la legislació bàsica estatal de contractes del sector públic.

No obstant això, la sentència, per raons de seguretat jurídica, no n'esten els efectes i declara, en conseqüència, la vigència d'aquells contractes adjudicats abans de la data d'aquesta sentència a favor d'alguna de les entitats a què es refereix l'apartat u de la disposició final segona de la Llei foral de Navarra 35/2022, de 28 de desembre, per la qual es va modificar l'article 36.1 de la Llei foral de Navarra 2/2018, de 13 d'abril.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 39/2026](#), de 21 de gener, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Estimació del recurs d'interès cassacional objectiu en matèria de **contractació de serveis d'enginyeria i el caràcter intel·lectual** d'aquests.

La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal del Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports contra la sentència de 20 d'octubre de 2022 dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Canàries, que va desestimar el recurs

d'apel·lació interposat per aquest col·legi professional contra la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu número 2 de Las Palmas de Gran Canària.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- El citat col·legi professional va interposar recurs administratiu contra els plecs de clàusules administratives particulars i de prescripcions tècniques que havien de regir la contractació de la redacció del projecte de conservació i manteniment del Muelle de Ribera del Puerto de Playa de Santiago (illa de La Gomera). Concretament, al·legava que es tracta d'una prestació de caràcter intel·lectual i que, per tant, d'acord amb l'article 145.4 de la Llei de contractes del sector públic, els criteris de qualitat havien de representar, com a mínim, el 51 % de la puntuació total.
- L'Administració de Puertos Canarios va desestimar el recurs administratiu argumentant que la puntuació establerta (45 % de qualitat i 55 % de fórmula matemàtica) s'ajustava a dret, ja que el projecte no era creatiu ni innovador i, per tant, no tenia caràcter intel·lectual ni constituïa un supòsit de propietat intel·lectual, sinó que era una simple aplicació de tècniques d'enginyeria; per aquest motiu, no és aplicable el citat article 145.4 de la Llei de contractes del sector públic.
- Contra aquesta desestimació, la representació processal del col·legi professional indicat va interposar recurs contenciós administratiu, i el Jutjat Contenciós Administratiu número 2 de Las Palmas de Gran Canària va desestimar el recurs mitjançant sentència de 3 de maig de 2022.
- Aquest pronunciament va ser confirmat per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Canàries, mitjançant sentència de 20 d'octubre de 2022, que va desestimar el recurs d'apel·lació.
- Contra aquesta sentència, la representació processal del col·legi professional va interposar recurs de cassació.
- La Secció d'Admissió de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria, va admetre a tràmit el recurs de cassació i el va declarar d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

Així mateix, va establir que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar «si el concepte de

prestació de caràcter intel·lectual al qual fa referència l'article 145.4 de la Llei de contractes del sector públic, en relació amb la disposició addicional 41a de la mateixa llei, té com a efecte dirimir si tots els contractes de serveis d'enginyeria queden sotmesos a les especialitats de la llei i, per tant, si els plecs han de contenir criteris de qualitat que representin almenys el 51% de la puntuació final o si, per contra, aquesta previsió només s'aplica a les prestacions que impliquin creativitat emparades en el dret de propietat intel·lectual en els àmbits de l'arquitectura, la consultoria tècnica i l'urbanisme, tal com es desprèn de la sentència recorreguda».

Les normes que, en principi, han de ser objecte d'interpretació són l'article 145.4 i la disposició addicional 41a de la Llei de contractes del sector públic.

La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem resol la qüestió plantejada per l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència afirmant, d'una banda, que no és necessari que el projecte sigui «nou» o «creatiu» perquè, sota els criteris de la Llei de propietat intel·lectual, sigui considerat intel·lectual en l'àmbit de la contractació pública i, d'altra banda, que la Llei de contractes del sector públic prioritza la qualitat per damunt del preu en la prestació de serveis en què el factor humà i tècnic són determinants per fixar el valor econòmic de l'oferta.

4. [Sentència 44/2026](#), de 22 de gener, de la Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria de **contractació administrativa** i fixa la doctrina que **no escau la imposició de penalitats per no haver formalitzat el contracte quan s'ha omès en els plecs rectors de la licitació la informació relativa a la subrogació del personal** de l'empresa contractista sortint.

La sentència estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la mercantil EULEN, SA contra la sentència de 20 de gener de 2023, dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc i fixa com a doctrina jurisprudencial que no escau la imposició de penalitats a l'adjudicatari per no formalitzar en termini el contracte d'adjudicació quan la causa de la no formalització deriva directament de l'omissió en els plecs rectors de la licitació de l'obligació del nou contractista de subrogar el personal de la contractista sortint.

Els antecedents de la sentència són els següents:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La Vicepresidència de Fomento de San Sebastián, SA va dictar resolució el 27 d'octubre de 2021 per la qual va declarar que no s'havia formalitzat el contracte entre el departament corresponent i la mercantil EULEN, SA relatiu als serveis de consergeria dels centres empresarials de Fomento i, així mateix, va acordar la imposició de sancions per un import equivalent al 3 % del pressupost base de licitació d'acord amb el que disposa l'article 153.4 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic.
- Contra aquesta resolució administrativa, la representació processal de l'empresa EULEN, SA va interposar recurs especial en matèria de contractació davant l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals de la Comunitat Autònoma del País Basc, el qual, mitjançant la resolució 192/2021, va inadmetre a tràmit el citat recurs especial.
- Contra aquesta resolució de l'Òrgan Administratiu de Recursos Contractuals de no admissió a tràmit del recurs especial en matèria contractual, la representació processal de la citada mercantil va interposar recurs contenciós administratiu davant la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, la qual, mitjançant sentència de 20 de gener de 2023, va considerar que les penalitats imposades a l'empresa adjudicatària eren conformes a dret, atès que la falta de formalització del contracte era imputable a aquesta.

La raó de la no formalització del contracte per part de l'empresa adjudicatària era que no podia haver presentat la seva oferta amb totes les garanties, ja que en el plec de clàusules administratives no s'especificava l'obligació d'haver d'acceptar la subrogació del personal de l'anterior empresa adjudicatària.

La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc, a l'hora de desestimar el recurs, entén que la falta de formalització del contracte era imputable únicament al contractista, ja que, si bé de la normativa es dedueix l'obligació de l'Administració contractant de facilitar als licitadors informació transcendent perquè aquests puguin avaluar les despeses del contracte i presentar una oferta ajustada, en relació amb la subrogació del personal de l'anterior contractista l'obligació de facilitar aquesta informació no era de l'Administració contractant, sinó de l'anterior adjudicatària, que és qui disposa d'aquesta informació.

- Contra aquesta sentència, la representació processal d'EULEN, SA va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La Secció d'Admissió de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 22 de maig de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Determinar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar «si escau la imposició de penalitats a l'adjudicatari d'un contracte per falta de formalització del mateix quan s'ha omès en els plecs rectors de la licitació la informació relativa a la subrogació del personal de l'empresa contractista sortint o si, per contra, escauen aquestes penalitats en ser necessària la formalització del contracte sens perjudici de les accions que corresponguin a l'adjudicatari contra l'anterior contractista».
 - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 153.4 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic, i l'article 130 del mateix text legal.

La sentència, després d'analitzar els articles 130 i 153.4 de la Llei de contractes del sector públic, arriba a la conclusió que la no formalització del contracte no va ser únicament imputable al contractista, d'acord amb els arguments següents:

- D'una banda, el plec de clàusules administratives particulars no contenia cap informació relativa a la possible subrogació del personal de l'adjudicatària sortint, ni es recollia que l'Administració hagués sol·licitat dades al contractista sortint en relació amb aquest extrem ni, en conseqüència, quina hauria estat la seva resposta.

En conseqüència, només després de l'adjudicació l'empresa adjudicatària va tenir coneixement que hauria de subrogar els treballadors de l'anterior adjudicatària, circumstància comunicada per aquesta última una vegada acordada l'adjudicació però abans de la formalització del contracte.

Sigui quina sigui la causa de l'omissió d'aquesta informació en els plecs de clàusules, des de la perspectiva de l'article 153.4 de la Llei de contractes del sector públic, aquesta situació constitueix una causa sobrevinguda en sentit jurídic estricte; és a dir, es tracta d'un fet posterior a l'adjudicació, no imputable a l'adjudicatari i que altera substancialment els costos del personal que van servir de base a l'oferta presentada. Això afecta directament l'equivalència econòmica del contracte i la viabilitat de la seva execució en els termes inicialment ofertats.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- D'acord amb el que s'ha exposat anteriorment, la sentència afirma que, en aquest cas, la decisió de l'empresa adjudicatària de no formalitzar el contracte no pot considerar-se com una causa imputable a aquesta, als efectes de l'article 153.4 de la Llei de contractes del sector públic, ja que la impossibilitat de formalitzar deriva exclusivament de l'omissió d'informació que hauria d'haver constar en el plec de clàusules administratives i que va impedir que l'empresa licitadora conegués, en temps oportú, l'existència d'obligacions laborals addicionals.
- Atès que la no formalització del contracte no és causa imputable a l'adjudicatari, és clar que la imposició de penalitats no escau i no s'ajusta a dret.
- La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en el fonament jurídic cinquè, fixa la doctrina cassacional que no escau la imposició de penalitats a l'adjudicatari d'un contracte per falta d'informació que hauria d'haver-se incorporat en els plecs rectors de la licitació relativa a la subrogació del personal de l'empresa contractista sortint.

Per tant, s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal d'EULEN, SA contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del País Basc.

5. [Sentència 74/2026](#), de 28 de gener, de la Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Estimació del recurs de cassació declarat d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i fixació de doctrina en matèria relacionada amb la **responsabilitat solidària de deutes contrets en cas de subrogació d'empreses de vigilància i seguretat**.

La Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem estima el recurs de cassació declarat d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la Tresoreria General de la Seguretat Social contra la sentència de 27 de juny de 2023 de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, dictada en el procediment ordinari 299/2020, per la qual es fixa la doctrina jurisprudencial conforme a la qual la nova empresa contractada ha de fer-se càrrec dels deutes contrets amb la Seguretat Social per l'anterior empresa contractista del contracte de serveis de vigilància i seguretat, quan aquella s'hagi fet càrrec, per via de subrogació empresarial, de gran part del personal, encara que aquesta subrogació no derivi de

la voluntat de la nova empresa, sinó del que estableix el corresponent conveni col·lectiu estatal d'empreses de seguretat.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- La Subdirecció Provincial de Via Executiva de la Direcció Provincial de Sevilla de la Tresoreria General de la Seguretat Social va dictar una resolució el 15 de novembre de 2019 per la qual acordava determinar la responsabilitat solidària de la mercantil Gold Star Security, SL com a conseqüència dels deutes contrets per la societat Grupo HPS Seguridad, SA en el període comprès entre novembre de 2008 i abril de 2014, per import de 282.784,74 euros.
- Contra aquesta resolució es va interposar recurs d'alçada davant el superior jeràrquic, la directora general de la Seguretat Social de Sevilla, que va ser desestimat per resolució de 4 de març de 2020.
- Contra ambdues resolucions, la representació processal de la mercantil Gold Star Security, SL va interposar recurs contenciós administratiu davant la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, que, mitjançant sentència de 27 de juny de 2023, va estimar el recurs contenciós administratiu en considerar que les resolucions impugnades no s'ajustaven a dret, atès que no hi havia subrogació voluntària de la segona empresa respecte dels deutes contrets per la primera, en no haver-se arribat a cap acord entre les parts, malgrat que la segona empresa s'havia fet càrrec, per via de subrogació, de gran part del personal de la primera.
- Davant aquesta sentència, la representació processal de la Tresoreria General de la Seguretat Social de Sevilla va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria d'11 de setembre de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

“Si els supòsits de subrogació empresarial en el sector de les empreses de seguretat tenen la consideració jurídica de successió d'empresa, de manera

que l'empresa entrant respon solidàriament dels deutes contrets amb la Seguretat Social per l'empresa sortint.”

- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 44 del text refós de la Llei de l'estatut dels treballadors, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2015, de 23 d'octubre, en relació amb l'article 14 del Conveni col·lectiu estatal de les empreses de seguretat, i els articles 18.3, 142.1 i 168, apartats 2 i 3, del text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret legislatiu 8/2015, de 30 d'octubre, així com els articles 12 i 13.2 del Reglament general de recaptació de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret 1415/2004, d'11 de juny.

La sentència estableix els arguments jurídics següents:

- En primer lloc, es remet a la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea d'11 de juliol de 2018, que dona resposta a una qüestió prejudicial plantejada en relació amb la Directiva 2001/23/CE del Consell, de 12 de març de 2001, relativa a l'aproximació de les legislacions dels estats membres sobre el manteniment dels drets dels treballadors en els casos de transmissió d'empreses, centres d'activitat o parts d'empreses o de centres d'activitat, en relació, precisament, amb el que disposa l'article 44 del text refós de la Llei de l'estatut dels treballadors. En aquesta sentència s'estableix expressament que la Directiva s'aplica a una situació en què un arrendatari de serveis ha resolt el contracte de prestació del servei de vigilància d'instal·lacions i, per a l'execució del servei, s'ha celebrat un nou contracte pel qual la nova empresa es fa càrrec, en virtut del conveni col·lectiu, d'una part essencial, en termes de nombre i competència, del personal que la primera empresa destinava a l'execució d'aquesta prestació com a activitat fonamental.

També es remet a la sentència de la Sala Social del Tribunal Suprem de 7 d'abril de 2016, que igualment reconeix la subrogació dels deutes amb la Seguretat Social per part de la nova empresa respecte dels contrets per l'empresa anterior, ja sigui en virtut d'acord entre les parts o, si escau, per aplicació del que disposa el conveni col·lectiu corresponent.

- Així mateix, aquesta sentència afirma, en resoldre la qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència plantejada en aquest cas, que per «apreciar si hi ha hagut o no la successió empresarial prevista a l'article 44 del text refós de la Llei de l'estatut dels treballadors cal verificar si la successió de la contracta va acompanyada de la transmissió de l'activitat econòmica entre les empreses intervinents; de manera que, en les activitats en

què la mà d'obra constitueix un factor essencial, com ocorre en els serveis de vigilància i seguretat, l'assumpció per part de la nova empresa entrant d'una part rellevant, quantitativament i qualitativament, del personal adscrit a la contracta activa l'aplicació de l'article 44 de l'Estatut dels treballadors, encara que la incorporació d'aquesta part rellevant de la plantilla obeeixi al que disposa el conveni col·lectiu».

- Que en aquests casos és indiferent que hagi existit o no un pacte entre les parts afectades; és a dir, si l'assumpció de personal ha tingut lloc voluntàriament, ja que, per apreciar la successió de l'activitat econòmica, quan aquesta descansa fonamentalment en la mà d'obra, el factor més rellevant és si la nova empresa entrant s'ha fet càrrec d'una part essencial del personal de l'empresa sortint, atès que, si és així, s'ha produït una successió d'empreses i, de conformitat amb el que disposa l'article 44 del text refós de la Llei de l'estatut dels treballadors, la nova empresa és responsable solidària dels deutes contrets amb la Seguretat Social per l'empresa anterior.

En conseqüència, la sentència, en el seu fonament jurídic quart, dona resposta a la qüestió d'interès cassacional plantejada en els termes següents:

«A la llum de la Directiva 2001/23/CE del Consell, de 12 de març de 2001, relativa a l'aproximació de les legislacions dels estats membres sobre el manteniment dels drets dels treballadors en cas de traspàs d'empreses, de centres d'activitat o de parts d'empreses o de centres d'activitat, i de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea d'11 de juliol de 2018, per determinar si, en el sector de les empreses de seguretat, s'ha produït una successió empresarial en els termes previstos a l'article 44 del text refós de la Llei de l'estatut dels treballadors, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2015, de 23 d'octubre, i, en conseqüència, si la nova empresa entrant respon solidàriament dels deutes contrets amb la Seguretat Social per l'empresa sortint, s'ha de verificar, com a factor essencial, si s'ha produït l'assumpció d'una part rellevant, quantitativament i qualitativament, del personal de l'empresa anterior, encara que aquesta assumpció derivi del que disposa el conveni col·lectiu estatal de les empreses de seguretat.»

Per tot això, s'estima el recurs de cassació declarat d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la Tresoreria General de la Seguretat Social contra la sentència dictada per la Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, de 27 de juny de 2023, que es casa i anul·la per no ser conforme a dret, i es fixa doctrina en el seu fonament jurídic quart, en els termes anteriorment descrits.

6. [Sentència 105/2026](#), de 4 de febrer, de la Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Estimació del recurs declarat d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb el **reconeixement de la legitimació activa d'una associació d'empresaris d'un sector per a la defensa d'interessos comuns**. Es fixa doctrina jurisprudencial per la qual es reconeix la legitimació activa d'aquesta associació per recórrer actuacions administratives en matèria de contractació quan els interessos comuns de l'associació resultin afectats, sempre que als estatuts consti amb caràcter general la defensa dels interessos comuns, sense necessitat d'individualitzar les diferents actuacions en defensa d'aquests interessos.

La Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem estima el recurs declarat d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Associació Nacional de Remolcadors d'Espanya contra la interlocutòria de 2 de març de 2023 dictada per la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears, que va desestimar el recurs de reposició interposat per aquesta associació contra la resolució administrativa de l'Autoritat Portuària de Balears per la qual es declarava la inadmissibilitat del recurs per manca de legitimació activa.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El president de l'Autoritat Portuària de Balears va dictar una resolució administrativa, en data 17 de febrer de 2022, per la qual acordava no admetre a tràmit el recurs de reposició presentat per l'Associació Nacional de Remolcadors d'Espanya contra la resolució d'adjudicació del contracte administratiu de "remolc de suport temporal", tramitat pel procediment d'emergència, per manca de legitimació activa.
- Contra aquesta resolució administrativa de l'Autoritat Portuària de Balears que no admetia a tràmit el recurs de reposició interposat per l'associació, la seva representació processal va interposar recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears, que, en data 2 de març de 2023, va dictar interlocutòria.

La interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears considera que l'associació recurrent, com a persona jurídica associativa, és un ens de base corporativa amb personalitat jurídica diferent de la dels seus associats, de manera que els seus interessos no coincideixen amb la totalitat dels que afecten els associats, sinó que s'estenen —i es limiten— als interessos concrets que es

Àrea de Presidència
Secretaria General

determinen en els seus estatuts reguladors per definir quines són les possibilitats singulars d'actuació jurídica.

- Contra aquesta interlocutòria de la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears, la representació processal de l'associació va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 18 de setembre de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a:

«Precisar, completar o matisar la jurisprudència sobre si la legitimació activa d'una associació legalment constituïda exigeix que el reconeixement per defensar en judici els seus propis interessos i els dels seus associats, davant actes i resolucions administratives que puguin perjudicar els seus drets i interessos legítims, requereixi individualitzar en els seus estatuts les possibilitats singulars d'actuació jurídica dels seus membres o si és suficient apel·lar-hi a la defensa dels interessos comuns dels associats».
 - Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 19.1.b) de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

La sentència estableix els arguments jurídics següents:

- Després d'analitzar detingudament l'article 19.1.b) de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, afirma que «l'interès col·lectiu que es pretén defensar s'emmarca dins les finalitats pròpies d'una associació d'empresaris, de defensa dels seus interessos col·lectius de mercat, per la qual cosa cal examinar si aquest s'ajusta a la conformitat estatutària amb el seu objecte.

En aquest sentit, l'examen dels estatuts de l'associació recurrent permet identificar que la defensa dels interessos comuns dels seus associats prestadors del servei de remolc es preveu de manera genèrica, sense establir cap restricció,

i en aquest àmbit s'hi inclou naturalment l'interès col·lectiu que es donin les condicions de mercat en règim de lliure concurrència, com a manifestació corporativa de l'interès competitiu de cadascun dels seus associats.»

- Pel que fa a la resposta a la qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència plantejada, la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem declara que, en les circumstàncies del cas d'una associació integrada pels empresaris d'un sector per a la defensa dels seus interessos comuns, l'apreciació de la seva legitimació activa no exigeix que s'individualitzin en els estatuts les possibilitats singulars d'actuació jurídica dels seus membres, i és suficient que aquests interessos resultin afectats i que els estatuts estableixin com a finalitat associativa la defensa dels interessos comuns dels associats.
- En conseqüència, reconeix la legitimació activa de l'associació recurrent i estima el recurs declarat d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la interlocutòria de la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears, de 2 de març de 2023.

Així mateix, acorda retornar les actuacions judicials a la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears a fi que continuï la tramitació del recurs contenciós administratiu interposat en el seu moment.

TRIBUNALS SUPERIORS DE JUSTÍCIA

SALA CIVIL I PENAL

7. [Interlocutòria](#) de 10 de febrer de 2026, de la Sala Civil i Penal del **Tribunal Superior de Justícia de Canàries**, per la qual s'imposa una **sanció econòmica de 420 euros a un advocat que va citar en el seu escrit 48 sentències inexistents i un informe del Consell General del Poder Judicial inexistent generats per una eina d'intel·ligència artificial**.

La interlocutòria fa referència a un expedient sancionador imposat per la Sala Civil i Penal del Tribunal Superior de Justícia de Canàries a un advocat que va citar 48 sentències i un informe del Consell General del Poder Judicial inexistents, creats mitjançant una eina d'intel·ligència artificial, sense comprovar la veracitat ni l'existència de les resolucions judicials esmentades ni de l'acord del Consell General del Poder Judicial.

La intel·ligència artificial és una eina complementària, però no pot substituir els advocats i requereix una supervisió especial per part dels lletrats i lletrades en la redacció dels seus escrits.

En cas contrari, es produeix una infracció del principi de bona fe processal i, a més, una falta de respecte al tribunal.

La sanció econòmica es va imposar d'acord amb el cost que hauria suposat la contractació de la subscripció anual de l'eina d'intel·ligència artificial; no obstant això, l'import de la sanció es va reduir a la meitat en consideració al penediment manifestat i a la seva conducta activa en inscriure's en cursos de competències digitals del Consell de l'Advocacia.

Pel que fa a l'al·legada vulneració del dret a la protecció de dades de caràcter personal com a conseqüència de la difusió del nom de l'advocat sancionat, la interlocutòria considera que no s'ha produït cap vulneració, atès que aquestes dades consten a la base de dades del CENDOJ per tractar-se d'informació pública.

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

8. [Sentència 273/2026](#), de 27 de gener, de la Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**. **Estimació del recurs d'apel·lació interposat per una aspirant en un procés de selecció de personal de la Diputació de Barcelona** contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 14 de Barcelona en el procediment de drets fonamentals 488/2024-BY, per la qual es revoca la resolució apel·lada; s'estima el recurs contenciós administratiu; es declara la vulneració del dret fonamental consagrat a l'article 23.2 de la Constitució espanyola; s'anul·la el Decret 12736/2024 de la Presidència de l'Àrea de Serveis Generals i Transició Digital, de 30 de setembre; es reconeix el dret individualitzat de la recurrent a l'obtenció d'1,25 punts per aplicació del mateix criteri del tribunal qualificador respecte d'altres aspirants, amb el reconeixement d'una puntuació final de 9,75 punts; i, en conseqüència, el reconeixement d'haver superat el procés selectiu. Es condemna la Diputació de Barcelona a nomenar la recurrent com a funcionària de carrera en la categoria de tècnica mitjana de gestió, amb reconeixement dels drets econòmics, professionals, administratius i de Seguretat Social inherents al càrrec des del moment del nomenament de la resta d'aspirants que van superar el procés i amb l'abonament dels interessos legals corresponents.

La Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, per unanimitat, estima íntegrament el recurs d'apel·lació interposat

per la senyora Adela, aspirant en el procés selectiu convocat pel Decret de la Presidència de l'Àrea de Serveis Generals i Transició Digital de la Diputació de Barcelona per cobrir definitivament llocs de treball de la categoria de tècnics/ques de gestió, contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 14 de Barcelona en el procediment de drets fonamentals, i declara:

- La vulneració del dret fonamental de la recurrent previst a l'article 23.2 de la Constitució espanyola.
- L'anul·lació del Decret núm. 12736/2024, de 30 de setembre, pel qual es va desestimar el recurs d'alçada interposat contra l'Acord de 13 de març de 2024 del tribunal qualificador, pel que fa a la seva puntuació.
- El reconeixement de la situació individualitzada de la senyora Adela en els termes següents: es reconeix el dret de la recurrent a la valoració d'1,25 punts del procés S-1216, per aplicació del mateix criteri que el tribunal qualificador va aplicar a altres aspirants. En conseqüència, es reconeix que l'aspirant va assolir la puntuació final de 9,75000 punts en el procés selectiu 108CM022, és a dir, una puntuació final de 9,75 punts i, en conseqüència, que havia superat el corresponent procés selectiu.
- La condemna a la Diputació de Barcelona a nomenar la senyora Adela com a funcionària de carrera de la categoria de tècnica mitjana de gestió, amb reconeixement de plens efectes econòmics, professionals, administratius i de Seguretat Social, en igualtat de condicions que la resta de persones inicialment proposades i nomenades pel Decret 9379/2024, de 10 de juliol, de la Presidència de l'Àrea de Serveis Generals i Transició Digital, des de la data d'aquell nomenament i amb l'abonament dels interessos legals corresponents.

Tot això respectant les situacions jurídiques creades respecte dels altres aspirants i sense perjudici que l'Administració (Diputació de Barcelona), si ho considera oportú, iniciï un procediment de declaració de lesivitat dels actes anul·lables.

- La no imposició de costes.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- El tribunal qualificador nomenat per a la resolució del procés selectiu 108-CM0-22 per proveir 45 places de tècnic/a mitjà/ana de gestió, categoria DS, grup A2, va dictar un Acord en data 13 de març de 2024 pel qual aprovava la valoració

definitiva dels mèrits i la llista definitiva de persones aspirants proposades per al seu nomenament com a funcionaris/àries de carrera en aquell procés selectiu.

- En aquest Acord no va ser proposada la senyora Adela, que va presentar un recurs d'alçada impropï, el qual va ser desestimat pel Decret 12736/2024 de la Presidència Delegada de l'Àrea de Serveis Generals i Transició Digital de la Diputació de Barcelona, de 30 de setembre de 2024.

L'al·legació més rellevant formulada per la recurrent era que la resolució impugnada havia vulnerat el seu dret fonamental de l'article 23.2 de la Constitució espanyola, així com el dret fonamental establert a l'article 14 de la Constitució, pels motius següents:

- D'una banda, per la no valoració de la convocatòria S-1216, atès que no es va qualificar amb 1,25 punts la superació d'aquest procés, de categoria DR – tècnica de gestió en recursos humans, nòmines i Seguretat Social, mentre que a altres aspirants sí que se'ls va atorgar aquesta puntuació en supòsits idèntics o similars.
 - D'altra banda, per un tracte desigual, ja que altres aspirants (Belén, Simón i Luis Enrique) van obtenir 1,25 punts per haver superat processos selectius de categories diferents (S-1216, categoria DR, i S-0715, categoria CN), quan les bases només preveïen una puntuació de 0,25 punts per processos de categories diferents de la convocada.
 - Finalment, per l'aplicació per part del tribunal qualificador d'un criteri no declarat formalment, consistent a valorar amb 1,25 punts els processos selectius de categoria diferent si aquests havien servit de base per a un nomenament com a funcionari interí en la categoria DS.
- Contra la desestimació del recurs d'alçada pel Decret 12736/2024, de 30 de setembre, de la Presidència de l'Àrea de Serveis Generals i Transició Digital, i contra l'Acord del tribunal qualificador de 13 de març de 2024, l'aspirant va interposar recurs contenciós administratiu, que es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 14 de Barcelona.

Les al·legacions de la recurrent van ser idèntiques a les formulades en via administrativa.

En tractar-se d'un procediment especial per vulneració de drets fonamentals, va intervenir el Ministeri Fiscal, que va sostenir que no s'havia vulnerat el dret

d'igualtat de l'article 14 de la Constitució espanyola ni tampoc el dret d'igualtat en l'accés a les funcions i càrrecs públics de l'article 23.2 de la Constitució. No obstant això, va al·legar que només es considera vulnerat l'article 23.2 quan la infracció de les bases es tradueix en un tracte desigual rellevant entre aspirants comparables i que l'experiència i els serveis prestats poden valorar-se com a mèrit sempre que no se sobrepassi el límit del que és tolerable ni es tanqui la concurrència a tercers.

En relació amb aquest supòsit, el Ministeri Fiscal va al·legar que s'havien seguit literalment les regles de les bases i que la desigualtat al·legada per la recurrent no quedava provada, per la qual cosa va proposar la desestimació del recurs contenciós administratiu.

- El Jutjat Contenciós Administratiu número 14 de Barcelona va dictar sentència el 5 de maig de 2025 desestimant el recurs contenciós administratiu.
- Contra aquesta sentència, la senyora Adela va interposar recurs d'apel·lació davant la Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que, en data 27 de gener de 2026, el va estimar d'acord amb els arguments jurídics següents:
 - L'existència d'un tracte desigual per part de l'Administració convocant, ja que de les proves practicades es va comprovar que la recurrent i els tres aspirants amb els quals es comparava havien superat processos selectius de categoria diferent de la convocada. Tots aquests processos van servir de base per a nomenaments interins en la categoria DS, que és precisament la categoria objecte del procés d'estabilització. Als tres aspirants se'ls va valorar amb 1,25 punts, mentre que a la recurrent només se li van valorar 0,25 punts pel mateix tipus de mèrits, sense que la Diputació de Barcelona acredités en cap moment circumstàncies objectives, raonables i proporcionades que justificuessin aquest tracte diferenciat. No és suficient al·legar que la puntuació d'1,25 punts atorgada als tres aspirants va ser un simple error material, atès que es va produir en tres ocasions diferents amb tres aspirants diferents.

Això suposa, sense cap altra interpretació possible, una clara discriminació i vulneració del principi general d'igualtat i del principi d'igualtat en el dret d'accés a les funcions i càrrecs públics, és a dir, una vulneració dels articles 14 i 23.2 de la Constitució espanyola.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- En coherència amb l'anterior fonament jurídic, la solució constitucionalment adequada és estendre el mateix criteri de valoració a tots els aspirants que es trobin en una situació materialment idèntica, com és el cas de la recurrent, en aplicació del principi d'igualtat consagrat constitucionalment, tal com recull la doctrina consolidada del Tribunal Constitucional, entre d'altres, a la STC 107/2003, de 2 de juny.
- La sentència també assenyala que no sembla adequat que cada tribunal doni una interpretació diferent de les bases pel que fa al mateix article.

Per tot això, estima el recurs d'apel·lació en els termes assenyalats anteriorment.

9. [Sentència 335/2026](#), de 5 de febrer, de la Secció 5a de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, que desestima el recurs d'apel·lació interposat per l'interventor municipal contra el decret de l'Alcaldia de Sant Pere de Ribes pel qual s'aproven els principis als quals s'ha d'ajustar la tramitació dels expedients sotmesos a fiscalització prèvia, i declara la **incompetència manifesta de l'alcaldia per dictar normes sobre l'exercici de les funcions de l'òrgan interventor**.

La Secció 5a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya desestima el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes contra el decret dictat per l'Alcaldia d'aquest ajuntament pel qual s'aproven els principis als quals s'havia d'ajustar la tramitació dels expedients sotmesos a fiscalització prèvia per part de la intervenció general del mateix ajuntament, i declara la incompetència manifesta de l'alcaldia per dictar normes sobre l'exercici de les funcions de l'òrgan interventor, atès que considera que la resolució impugnada ha lesionat el principi d'autonomia funcional que la normativa vigent atribueix a la intervenció municipal, que li reconeix la capacitat per organitzar el seu treball i valorar si l'expedient està complet o no i, si escau, recaptar l'assessorament jurídic i els documents que consideri pertinents per poder exercir amb independència les seves funcions de fiscalització. No es pot atribuir a l'òrgan sotmès a fiscalització el control de la manera com ha de sotmetre's a aquest control.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- L'Alcaldia de l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes va dictar, en data 9 de desembre de 2021, un decret pel qual s'establien els principis sobre la tramitació dels expedients sotmesos a fiscalització prèvia per part de l'òrgan interventor de l'esmentat ajuntament i que literalment establia:

«Segon. Establir els principis següents sobre la tramitació dels expedients sotmesos a fiscalització prèvia:

1. L'òrgan gestor de tramitació econòmica de l'expedient assoleix la responsabilitat - directa i personal per part del/de la Cap dels Serveis Econòmics - de lliurar a l'òrgan interventor l'expedient original complet, entenent-se per complet: que contingui tots els justificants i s'hagin emès els informes preceptius, de manera que, en aquell moment, es constati que l'òrgan que té la competència es trobi en disposició de dictar la resolució o l'acord corresponent.
2. L'òrgan interventor, rebut l'expedient de l'òrgan gestor, ho considerarà complet, sense possibilitat d'esmenar la tramitació, o requerir complements de l'expedient, informes complementaris o qualsevol altra tramitació.
3. En el moment que l'òrgan interventor rebi l'expedient - que ha de considerar complet - disposarà del termini reglamentàriament establert per emetre l'informe de fiscalització.

No s'admetrà suggeriment, esmena, nota d'aclariment, requeriment de devolució de l'expedient, o qualsevol altra cosa que no sigui l'informe de fiscalització. I qualsevol incompliment d'aquestes instruccions comportaran l'emissió de la proposta raonada a que es refereix l' article 67, núm. 4, c) del RD 128/2018, de 16 de març.

4. Si l'interventor considera que l'expedient no ha estat tramitat correctament o ha estat lliurat a la Intervenció sense estar complet, ho farà constar en el seu informe de fiscalització d'acord amb allò previst a l' article 12 del RD 424/2017, de 28 d'abril.»
- Contra aquest decret, el titular de la intervenció general va interposar recurs de reposició, que va ser desestimat.
 - Contra la resolució esmentada de l'Alcaldia de l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes i contra la desestimació del recurs de reposició, la representació processal del titular de la Intervenció va interposar recurs contenciós administratiu, que es va substanciar davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 5 de Barcelona, el qual va estimar parcialment el recurs i va assenyalar que no existeix cap norma que habiliti l'Alcaldia a dictar actes que forcin el compliment de les funcions

atribuïdes a la Intervenció i que, si es considerava que l'interventor no complia les seves obligacions, existien mecanismes per denunciar aquesta situació.

- Davant aquesta sentència, la representació processal de l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes va interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que va ser substanciat i resolt per la Secció 5a, la qual, mitjançant sentència de 5 de febrer de 2026, va desestimar el recurs d'apel·lació basant-se en els arguments jurídics següents:
 - En primer lloc, recorda que l'article 4 del Reial decret 424/2017, de 28 d'abril, pel qual es regula el règim jurídic del control intern de les entitats del sector públic local, determina que l'òrgan interventor de les entitats locals, en la seva funció de control intern, queda sotmès als principis d'autonomia funcional, exercici desconcentrat i procediment contradictori.

L'apartat 3 del mateix article estableix que l'òrgan interventor ha d'exercir el control intern amb plena autonomia respecte de les autoritats i de la resta d'entitats la gestió de les quals sigui objecte de control. A aquests efectes, els funcionaris que exerceixin la funció de control intern gaudeixen d'autonomia funcional respecte dels titulars dels òrgans controlats. En aquest sentit, l'òrgan interventor ha de disposar d'un model de control eficaç i, per això, se li han de facilitar els mitjans personals i materials necessaris.

La sentència assenyala que l'article 4 del Reial decret 424/2017, de 28 d'abril, pel qual es regula el règim jurídic del control intern de les entitats del sector públic local, determina que l'òrgan interventor de les entitats locals, en l'exercici del seu control intern, queda sotmès als principis d'autonomia funcional, exercici desconcentrat i procediment contradictori.

Per la seva banda, l'apartat 2 del mateix article estableix que l'òrgan interventor de les corporacions locals ha d'exercir el control intern amb plena autonomia respecte de les autoritats i la resta d'òrgans la gestió dels quals sigui objecte de control.

A aquests efectes, els funcionaris que realitzin aquest control gaudeixen d'independència funcional respecte dels titulars dels òrgans controlats i, en conseqüència, l'òrgan interventor ha de disposar d'un model de control eficaç i se li han de facilitar els mitjans personals i materials necessaris.

En aquest apartat es remet a la sentència de la Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de 31 de juliol de 2024, que, en definir el que disposa aquest article, afirma que, des d'un punt de vista organitzatiu, l'autonomia funcional de l'òrgan interventor s'ha d'entendre com la possibilitat d'actuar de manera lliure i independent en relació amb el treball que realitza dins del seu àmbit competencial, per a la qual cosa pot dictar ordres i instruccions i distribuir les tasques entre el personal adscrit a la intervenció, sense interferències ni intromissions d'altres estructures organitzatives de l'entitat local en què presta serveis.

La mateixa sentència afegeix que l'autonomia funcional habilita l'òrgan interventor a disposar d'un model de control eficaç per dur a terme les tasques derivades de l'exercici de la funció de control, i que, a aquest efecte, se li han de proporcionar els mitjans materials i personals necessaris. Precisament, l'autonomia funcional es concep com un instrument per impedir que els òrgans sotmesos a control puguin evitar-lo, desviar-lo o impedir-lo, la qual cosa comporta que el criteri jurídic de l'òrgan interventor sobre si, en exercir la funció de control intern, s'han complert o no les prescripcions de l'ordenament jurídic s'ha de formar lliurement i sense cap interferència per part de l'òrgan controlat.

- A continuació, es remet al que disposa l'article 7 del Reial decret 424/2017, de 28 d'abril, que regula les fases de la funció interventora, així com a l'article 8 de la mateixa norma reglamentària, que en regula el contingut; igualment, a l'article 219 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, que estableix les dues formes d'exercici de la funció interventora: la fiscalització i intervenció prèvia ordinària i la fiscalització limitada prèvia.

Posteriorment, es remet a l'article 222 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, que disposa que:

«Els funcionaris que tinguin al seu càrrec la funció interventora així com els que es designin per portar a efecte els controls financer i d'eficàcia, exerciran la seva funció amb plena independència i podran recaptar tots els antecedents que considerin necessaris, efectuar l'examen i comprovació dels llibres, comptes i documents que considerin precisos, verificar arqueigs i recomptes i demanar de qui correspongui, quan la naturalesa de l'acte, document o expedient que hagi de ser intervingut ho requereixi, els informes tècnics i assessoraments que estimin necessaris.»

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Així mateix, fa referència i recull les directrius de l'article 10 del Reial decret 424/2017, relatiu al moment i al termini per exercir la funció interventora, i de l'article 17 del mateix text reglamentari, que regula el règim de fiscalització i intervenció limitada prèvia i els seus requisits legals.

També fa referència a la resolució de la Secretaria de Governos Locals i de Relacions amb l'Aran de la Generalitat de Catalunya per la qual es va acordar arxivar l'expedient disciplinari contra el titular de la intervenció de l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes, aleshores recurrent en aquest procediment contenciós administratiu.

La sentència conclou que:

- D'una banda, l'òrgan interventor pot fer ús de les facultats que li confereix l'article 6.4 del Reial decret 424/2017 en relació amb el règim de fiscalització limitada previst.
- D'altra banda, que els apartats impugnats del decret de l'Alcaldia de l'esmentat ajuntament, objecte del present recurs d'apel·lació, són nuls de ple dret per manca manifesta de competència de l'alcaldia per determinar la manera com l'òrgan interventor ha de dur a terme la tasca de fiscalització. És a dir, el decret impugnat lesiona l'autonomia funcional que regeix l'exercici de les actuacions de l'òrgan interventor, que, per poder desenvolupar la seva tasca, ha de comprovar si l'expedient està complet o no i si escau fer ús de la facultat prevista a l'article 6.4 del Reial decret 424/2017.
- Finalment, recorda que l'autonomia funcional de la funció interventora s'ha d'entendre com la facultat d'organitzar de manera lliure i independent el seu treball d'acord amb les seves competències, sense que sigui possible que l'òrgan que ha de ser controlat imposi la manera com s'ha de dur a terme aquest control ni en determini els efectes.

Per tot això, la sentència desestima el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes i declara la nul·litat del decret de l'Alcaldia objecte d'aquest recurs contenciós administratiu.